

Reggel, miután Burhan és a gyerekek elmentek otthonról, felhívta Stefánt telefonon.

– Megint nem tudtam megmondani neki, Stefan. Képtelen vagyok megmondani Burhánának, hogy el akarok válni, hogy más férfit szeretek, és hogy őt már nem szeretem. Bocsáss meg, képtelen vagyok rá – mondta.

– Mert szereted Burhánt, Nimeta – válaszolta Stefan.

– Jaj, nem, Stejo. Én téged szeretlek, még hozzá örültem. Minden pillanatban rád gondolok, folyton hiányzol, és csak veled akarok szeretkezni.

– Belém vagy szerelmes, de szereted a férjedet.

– Honnan veszed ezt?

– Abból, hogy nem akarsz megbántani. És az ember csak azokkal viselkedik így, háttérbe szorítva a saját boldogságát is, akiket szeret. És hogy honnan tudom ezt? Onnan, hogy én nemcsak szerelmes vagyok beléd, hanem szeretlek is, Nimeta. És mivel szeretlek, nem akarom, hogy szomorú legyél, és megbocsátok neked.

– Próbálg megérteni, Stejo – kérte Nimeta. – Majd jobban elmagyarázok mindent, amikor találkozunk. Mikor jössz ide?

– Hosszú ideig nem jövök Boszniába. Meggürült egy londoni stá- tusz, és ma kérni fogom a kinevezésemet oda.

– Ez igaz? – kérdezte Nimeta remegő hangon.

– Igen. – Nem hiszem el, Stejo. Akkor már soha többet nem találkozunk?

– De igen. Tudod a feltételeimet, ha folytatni akarsz ezt a kapcsolatot.

– Te férfi vagy. Nem függsz senkitől. Én viszont nagyon nehéz helyzetben vagyok. Azt kéred tőlem, hogy szakítsam szét a családomat.

– Nem osztozom a szerelmen, Nimeta.

– Nem osztozol. Én... Én...

– Megkértelek rá, hogy válassz. És te választottál.

– Ez nem volt valódi választás. Kénytelen voltam így tenni. Felelősséggel tartozom nekik.

– A felelősség vállalása is egyfajta választás. – És te Londonba mész, hogy megbüntess?

– Nem azért teszem, hogy téged büntesselek.

– Akkor miért mész el?

– Hogy elfelejtsek.

– És el tudsz majd felejteni? Képes leszel rá?

– Megpróbálok.

– Én anélkül is tudom, hogy soha sem foglak elfelejteni, hogy megpróbálnám.

– Nekem muszáj megpróbálnom.

– De hát miért?

– Mert a nő, akit szeretek, nem osztja meg velem az életét.

– Te is tudod, hogy minden tőlem telhetőt megteszek. Minden alkalmat megragadok, hogy együtt legyek veled, folyton ürügyeket keresek, és egyfolytában hazudozok a barátaimnak meg a családomnak.

– Ez nekem nem elég, Nimeta. Ez engem nem elégít ki. Ha nem vállalod fel a kapcsolatunkat, akkor kénytelenek leszünk véget vetni neki.

– Ahogy akarod, Stejo – mondta Nimeta kiszáradt hangon.

Miután lerakta a telefont, nem állt fel. Csak ült mozdulatlanul, mintha keze-lába lebévult volna. Tudta, hogy amíg él, nem fogja elfelejteni Stefánt. De szerelme el akarja őt felejteni, és ezért messzire menekül. A férfi, akit három éve örülten szeret, több ezer kilométernyi távolság segítségével igyekszik majd őt elfelejteni.

Ez a szerelem olyan intenzív és mély volt, hogy fogalma sem volt róla, mihez kezd most a férfi nélkül és a szerelem nélkül. Miközben, mint egy film, lepergett a szeme előtt mindaz, amit a találkozásuk óta átéltek, az arcán könnycseppek peregtek le. A három éve alatt, ahányszor csak az irodában megszólalt az asztalán a telefon, elöntötte a remény, hátha ő hívja. És amikor tényleg ő hívta, megfedkezett az egész világról. Úgy csivített, mint a madarak.